

[Glistrup.]

da vi ikke på dette enkelt punkt fik lov til at regere i detaljer, fuldstændigt som vi ville regere og styre og koste med folketinget, så kan vi simpelt hen ikke affinde os med at forsøge at gøre de andre ting.

Det er stadig væk således, at statsministeren må huske de ord, han sagde for 142 dage siden. Det, det gælder om, når man sidder på hans plads, er ydmyghed.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Jeg skal ganske kort på det radikale venstres vegne dels kommentere, dels tage stilling til den af hr. Erhard Jakobsen foreslåede dagsorden. Jeg vil gerne sige, at vi er i det radikale venstre enig med hr. Erhard Jakobsen i den erkendelse, at det ville være uforsvarligt at standse lovgivningsarbejdet på et tidspunkt, hvor alvorlige problemer kræver hurtig indskriden; det fremgik af det, som mit partis ordfører sagde i sin ordførertale tidligere på morgenen.

Jeg må imidlertid også sige, at når man derefter går videre til at udtale sin tillid til, at regeringen fortsat vil kunne lede lovgivningsarbejdet, så er det nødvendigt at erindre sig, at i dette folketing er det at lede lovgivningsarbejdet først og fremmest at lede samarbejdet, og som det fremgik dels af mit partis ordførers indlæg, dels af den forhandling, der har fundet sted både i skatteudvalget og i PØ-udvalget, så er der gået skår i vores tillid til, at regeringen kan lede samarbejdet.

Men da vi ikke vil hindre en mulighed for, at der gøres endnu et forsøg på at få gennemført den økonomiske sanering, som også vi lægger så afgørende vægt på bliver gennemført nu, vil vi undlade at stemme ved afstemningen om dagsordenen.

Anker Jørgensen (S):

Jeg vil gerne understrege, at i alle de forhandlinger og kontakter, der har været forud for den situation, vi står i nu, har der været flere opfordringer fra forskellige partier, altså ikke alene fra socialdemokratiet, til regeringen om at finde frem til former for samarbejde, som kunne medføre en løsning på de aktuelle problemer, vi står over for. Det er imidlertid min opfattelse, at regeringen virkelig har været afvisende over for de forslag, som vi har stillet. Det er, ligesom

om regeringen simpelt hen ikke opdagede nødvendigheden af at finde frem til samarbejdsformer, som kunne åbne vejen til en løsning af problemerne.

Må jeg f. eks. pege på den kendsgerning, at vi flere gange i udvalget har bedt regeringen om at søge kontakter med grupper af partier, som kunne udgøre et flertal ikke blot for regeringens forslag, men også for regeringens forslag i ændret form og derudover for en langsigtet politik på det skattemæssige og på det bolig-mæssige område.

Vi har også gang på gang sagt til regeringen i udvalget, at der var jo muligheder, idet vi netop nu har nogle helligdage, der er, jeg havde nær sagt stillet til rådighed for os, således at vi havde store muligheder for at få tid til at snakke ud om tingene.

Socialdemokratiet har ikke kunnet acceptere, at vi skulle give tilslutning i mere eller mindre hel form til disse afgifter i den ene ende for så i den anden ende af den samlede økonomiske politik at blive bet over for nogle afgørelser, som vi ikke ville støtte. Med andre ord, vi ville ikke være tilhængere af løsninger med skiftende flertal; så vidste vi ikke, hvor vi var henne, så ville vi komme til at købe katten i den politik, vi var ude for.

Jeg vil gerne sige dette under henvisning til, at finansministeren i høj grad har vist stædighed. Må jeg bare her nævne to eksempler. Finansministeren og dermed regeringen modsatte sig, at det af socialdemokratiet stillede forslag til løsning af restskatteproblemet blev gennemført. Regeringen og dermed finansministeren modsatte sig, at det af socialdemokratiet stillede forslag til lettelse for folkepensionisters ekstrairandtægter og beskatningen af disse blev gennemført. Disse to forslag er indeholdt i det forlig, som socialdemokratiet havde indgået med regeringen. Som det eneste parti i folketinget indgik vi et første forlig med regeringen, og dette forlig indeholdt disse to love, men disse to love ville regeringen, da vi konkret kom frem til behandling af dem, ikke gå ind for.

Nu er de ganske vist gennemført alligevel, ikke på grund af tilslutning fra den regering, som vi indgik forliget med, men derimod fordi det pludselig viste sig muligt at få et flertal i folketinget for dem.

Må jeg have lov til at gentage, at social-